

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoPr/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717202228
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8717202228.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: P. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX E., práv. zast.: JUDr. Katarína Čorbová, advokátka, Žižkova 39, 040 01 Košice, proti žalovanému: R. E., E. XX, XXX XX E., H.: XX XXX XXX, práv. zast.: Mgr. František Chochol, Advokátska kancelária, Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, v konaní o určenie, že pracovný pomer trvá, odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 11Cpr/6/2017 - 72 zo dňa 18.05.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, že pracovný pomer medzi stranami sporu trvá.

2. Súd prvej inštancie rozhodol na základe takto zisteného skutkového stavu:

„Žalobkyňa a žalovaný uzatvorili pracovnú zmluvu dňa XX.X.XXXX na dobu určitú odo dňa X.X.XXXX do XX.XX.XXXX. Súd mal preukázané, že listom zo dňa 23.3.2016 oznámil žalovaný žalobkyňi, že od 1.12.2015 už nie je zamestnankyňou R. E., kde zároveň bolo oznámené, že pracovnou zmluvou bol dohodnutý pracovný pomer na dobu určitú a zároveň oznámil, že zistil, že v obecných evidenciách sa nachádza návrh písomnej dohody o zmene pracovnej zmluvy datovaný dňom 30.11.2015, podpísaný Q. K., vtedajšou starostkou R. E., táto listina je vyhotovená dvojmo, lenže ani na jednom vyhotovení dohody nebol podpis žalobkyne, keďže sa jedná o typ dvojstranného právneho úkonu - dohodu, ktorá vzniká prejavom súhlasu oboch účastníkov právneho úkonu, znamená to, že na tento nevzniknutý právny úkon nemožno prihliadať. List bol doručený žalobkyňi a následne žalobkyňa listom dňa 1.4.2016 uviedla, že trvá na ďalšom zamestnávaní a že o trvaní pracovného pomeru aj po 30.11.2015 naďalej vedela aj pani Q. Q. a to tým, že žalobkyňu neodhlásila zo W. V. ani zo G. V., naopak týmto poisťovňam oznámila začiatok dočasnej PN, z čoho vyplýva, že pracovný pomer s vedomím zamestnávateľa trvá aj naďalej.“

3. Súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 77 Zákonníka práce ako aj § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka ustálil, že žaloba o určenie trvania pracovného pomeru bola podaná po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty odo dňa, keď sa žalobkyňa dozvedela o skutočnosti, že pracovný pomer medzi stranami sporu netrvá. Mal preukázané, že o tomto sa žalobkyňa dozvedela 01.04.2016, pričom žaloba bola podaná 24.02.2017, a preto jej právo sa prekludovalo. Poukázal na to, že ako zamestnanec tak aj zamestnávateľ ak chce zabrániť tomu, aby nastali účinky vyplývajúce z úkonu týkajúceho sa skončenia pracovného pomeru, musí podať žalobu v lehote dvoch mesiacov od kedy sa mal pracovný

pomer skončiť. V danom prípade vzhľadom na špecifiká prípadu tento dátum bol ustálený neskôr, no napriek tejto skutočnosti žalobkyňa nepodala žalobu v prekluzívnej dvojmesačnej lehote, preto nemožno takejto žalobe vyhovieť. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie následne zamietol návrhy na doplnenie dokazovania ako nehospodárne.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspechu.

5. Proti citovanému rozsudku bolo podané odvolanie zo strany žalobkyne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, keď súd prvej inštancie nesprávne aplikoval preklúziu práva na prípad, kedy nedošlo ku skončeniu pracovného pomeru, ktorý naďalej trvá. V tejto súvislosti potom nevykonal riadne dokazovanie v dôsledku chybného konštatácie o tom, že právo je prekludované. Poukázala na skutočnosti, že ústnym spôsobom bola jej pracovná zmluva zo dňa 27.02.2015 uzavretá na dobu určitú do 30.11.2015 zmenená tak, že medzi stranami sporu vzniká pracovný pomer dohodnutý na dobu neurčitú. Tieto skutočnosti sa žalobkyňa pokúšala preukázať výsluchom svedkov, a to vtedajšieho štatutárneho zástupcu, podľa vyjadrenia ktorého mal pracovný pomer medzi stranami sporu pokračovať. Následne bola žalobkyňa uznaná práceneschopnou, a to odo dňa 01.12.2015, pričom následne žalobkyňa nebola odhlásená zo W. ani G. V. a bola jej vyplatená náhrada mzdy za neprítomnosť v práci počas prvých desiatich dní práceneschopnosti. Následne pokračovala žalobkyňa v práceneschopnosti, pričom žalovaný neodhlasoval žalobkyňu ako svoju zamestnankyňu zo W. V.. Pokiaľ žalovaný nespochybnil nárok žalobkyne na náhradu jej mzdy v decembri 2015, pracovný pomer žalobkyne naďalej trvá a prekvalifikoval sa na pracovný pomer na dobu neurčitú s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 Zákonníka práce.

6. V danom prípade nie je dôležité to, či zamestnanec fyzicky vykonával prácu pre zamestnávateľa, ale to, či existovala vôľa a vedomie zamestnávateľa, aby v tejto práci pokračoval. Z tohto dôvodu žalobkyňa je presvedčená, že pracovný pomer medzi stranami sporu trvá naďalej. Súd prvej inštancie nesprávne aplikoval prekluzívnu lehotu v zmysle § 77 Zákonníka práce, nakoľko tento je uplatniteľný len pri neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou, pričom v danom prípade o takýto spôsob skončenia pracovného pomeru nedošlo. Je teda zrejmé, že medzi stranami sporu doposiaľ nedošlo k platnému ukončeniu pracovnoprávneho vzťahu, čo súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevyhodnotil. V takomto prípade sa zamestnanec môže domáhať svojich nárokov, pričom tieto sa premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa nevenoval námietkam vzneseným žalobkyňou v konaní a jeho tvrdenia o tom, že sa jedná o analógiu, nemôže obstáť a preto sa rozhodnutie súdu prvej inštancie javí ako arbitrárne a subjektívne. Týmto spôsobom bolo porušené právo na spravodlivý proces u žalobkyne, čím je dôvod na zrušenie tohto rozhodnutia.

7. Žalovaná vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že rozsudok považuje za správny a riadne odôvodnený s tým, že pokiaľ žalobkyňa nežalovala neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ale určenie, že jej pracovný pomer trvá, jedná sa o určovaciu žalobu, vyhovieť ktorej je podmienené preukázaním naliehavého právneho záujmu čo žalobkyňa neosvedčila. Ak nežalovala neplatnosť skončenia pracovného pomeru, nemá naliehavý právny záujem na výsledku sporu. Žalovaná poukázala na rozhodnutie R56/2009 s tým, že mala možnosť v dvojmesačnej prekluzívnej lehote podať žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, v ktorom by sa s konečnou platnosťou vyriešila sporná otázka medzi stranami sporu. V dôsledku jej nečinnosti došlo k uplynutiu lehoty, pričom takéto jej konanie je v rozpore so zásadou, že právo patrí len bdelym. Pri výklade právnych úkonov je nutné vychádzať z účelu a zmyslu zákona, ktorého účelom je chrániť záujmy zamestnanca aj zamestnávateľa a nastoliť v pracovnoprávných vzťahoch právnú istotu. Spôsob, ktorým vykladá žalobkyňa predmetnú otázku by vniesol do pracovnoprávných vzťahov neprípustný právny chaos a neistotu.

8. Žalobkyňa sa nevyjadřila k podanému stanovisku žalovanej napriek výzve súdu prvej inštancie.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského

súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

13. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. V danom prípade ako vyplýva z obsahu spisu je spornou otázkou skutočnosť, či zamestnanec v prípade, že ku skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť uplynutím času, teda uplynutím doby dohodnutej v pracovnej zmluve na dobu určitú, sa môže domáhať určenia, že pracovný pomer trvá, pokiaľ nedošlo ku skončeniu pracovného pomeru spôsobom, ktorý predpokladá § 77 Zákonníka práce, kedy je nepochybné, že účastník uplatňujúci neplatnosť rozviazania pracovného pomeru musí tento nárok uplatniť žalobou tak, aby žaloba bola podaná na súd najneskôr v posledný deň lehoty.

15. Touto otázkou sa zaoberali vyššie súdne authority, pričom odvolací súd poukazuje na závery vyplývajúce z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R75/1977, R56/2009), z ktorých vyplýva, že ak nedošlo k určeniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, platí domnienka, že pracovný pomer bol skončený platne. Na podanie žaloby o určenie trvania tohto pracovného pomeru nemôže mať žalobca v takomto prípade naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ OSP - § 137 CSP) a tento nedostatok predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací žaloba nemôže obstať a treba ju bez ďalšieho zamietnuť. Predmetné rozhodnutie vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11.12.2008, sp.zn. 3 Cdo/147/2008. Jedná sa o skutkovo totožný prípad ako je v prejednávanej veci, preto nie je žiaden dôvod odkloniť sa od tejto ustálenej judikatúry, ktorá bola platnou už v zmysle citovaného rozhodnutia z roku 1977, kde je uvedené, že ak nebola podaná žaloba o určenie, že právny úkon rozviazania pracovného pomeru je neplatný, súd sa nemôže takouto otázkou zaoberať a platí, že pracovný pomer skončil podľa tohto právneho úkonu. Tento záver platí aj v konaní o žalobe o určenie, že pracovný pomer trvá.

16. Odvolací súd sa stotožňuje s týmito závermi aj s poukazom na to, že v pracovnoprávných vzťahoch a nielen tam, je dôležité zachovávanie princípu právnej istoty ako jedného zo základných princíпов v právnom poriadku demokratického štátu, kedy je neprípustnou skutočnosťou, aby sa na takéto žaloby mohla vzťahovať všeobecná trojročná premlčacia lehota podľa Občianskeho zákonníka, čo by vnášalo neprímeranú právnu neistotu do pracovnoprávných vzťahov. Z vykonaného dokazovania nebolo spornou skutočnosťou to, že aj napriek údajným ústnym príslubom štatutárneho zástupcu žalovaného v čase kedy malo dôjsť ku skončeniu pracovného pomeru na dobu určitú, bolo dohodnuté predĺženie tejto pracovnej zmluvy a napriek tomu, že nedošlo k odhláseniu žalobkyne zo W. V.. Táto skutočnosť nemohla

podľa názoru odvolacieho súdu po doručení oznámenia o dátume skončenia pracovného pomeru zo dňa 23.03.2016, na ktoré žalobkyňa reagovala, ponechať žalobkyňu v právnej neistote v tom, či jej pracovný pomer trvá alebo nie. Závery tohto podania sú jednoznačné a nepochybné, čím v prípade určitých pochybností došlo ku jasnému začatiu plynutia dvojmesačnej prekluzívnej lehoty na podanie prípadnej žaloby o určenie trvania pracovného pomeru, no po uplynutí tejto prekluzívnej lehoty nie je možné sa takouto žalobou zaoberať.

17. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd považoval za právne dôvodné napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správny.

18. Rovnako odvolací súd nevyhodnotil za dôvodné ani námietky týkajúce sa arbitrárnosti či svojvoľnosti napadnutého súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je plne v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, kedy súd prvej inštancie jasne, výstižne a presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie.

19. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnej žalovanej bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).